

har Penge i min Lomme, som høre mig selv til, ikke skal kunne tilfredsstille mine Fornødheder for saa billigt Kjøb, jeg kan, men være tvungen til at lade mig paabyrde Priser af den her omtalte Natur, og er Loven virkelig af den Beskaffenhed, saa er det Første, vi maae gjøre, at skaffe en anden Lov tilveie, thi saa er Staten virkelig bragt i den allerubilligste Stilling. Men Loven kan ikke have den Betydning; der kan ikke være en Lov, som paa den Maade har bundet Staten, det maa absolut være en Misforstaaelse.

At Forholdene ere eiendommelige i Aalborg, at Priserne ere høie der og Personerne mindre tilbøielige til at gaae ind paa Foretagender af den Art at tage imod Indkvartering o. s. v. synes ikke at være urimeligt, idet nemlig ogsaa de Udgifter, som Communen deler halvt med Staten, ere høiere der end paa andre Steder, og det er vel ikke tænkeligt, at der kan benefitceres derpaa, men dette vil jeg aldeles see bort fra og kun holde mig til de Udgifter, hvori Staten er bragt for at tilveiebringe Gjensande, som den alene betaler. Deriblandt er en Skat paa 560 Rd. eller noget. Egenende, som Staten betaler til Aalborg Commune for de Gjensande, som denne paa en Maade anskaffer for Statens egne Penge og lader Staten betale i dyre Domme. Det er ikke forstaaeligt, hvorledes dette kan være muligt; har Communen Ret til at paabyrde Staten Udgifter til Anskaffelsen ved at lade dem anskaffe ved Licitation, hvor skal Skatten da komme fra, og lader Communen Staten betale Skat for de Bygninger, der benyttes til Statsøjemed, saa er den Betaling, den fordrer for Brugen af disse Bygninger, altfor enorm. En Hovedvagt foruden Reparationsomkostninger, thi dem vil jeg tage fra, til 600 Rd. aarlig Løse! Man kan jo bygge et Palais til den største Vagt, vi have, og Renten af Omkostningen der ved vil ikke være 600 Rd. Det kan ikke blive ved at gaae paa den Maade; enten maae vi kunne komme igjennem med Loven, som den er, behandlet og brugt paa rette Maade; vi maae kunne opstige Communens Tjeneste, vi maae selv kunne træde til og skaffe noget Bedre tilveie, eller ogsaa maa der forelægges os en anden Lov, som sætter os

istand til at værne om Statskassen, thi den bliver her angreben af en Commune paa en høist ubillig og jeg vil sige usømmelig Maade.

Indenrigsministeren: Ja Noget har dog maaskee den ærede Rigsdagsmand misforstaaet mig, men jeg veed ikke, om jeg muligen selv har givet Anledning dertil. Min Opfattelse af Loven troer jeg ikke er urigtig, og jeg har det Held i saa Henseende at kunne støtte mig til to af mine tidligere Formænd; thi jeg har netop, ved i dette Øieblik at have confereret med dem, forvisset mig om, at de opfatte Loven ganske paa samme Maade som jeg. Naar man aldeles ikke forlanger denne eller hiin Udelse af Communen, men selv paa anden Maade kan skaffe den tilveie, saa seer jeg ikke, det kan være nødvendigt, at Communen selvstændigt afgjør Spørgsmaalet om Tilveiebringelsen, thi hvad man ikke forlanger af den, behøver den jo heller ikke at tage Bestemmelse om, men i det foreliggende Tilfælde er Forholdet et andet. Jeg har jo nemlig allerede antydet, at man gjennem Aaringer, og Aar efter Aar, har forlangt af Aalborg Commune, at den skulde skaffe et Sygehuus tilveie; det er, som sagt, en Fordring, der gaaer et Decennium tilbage, og efterat Byen nu med megen Modstræben er gaaet ind derpaa, troer jeg, man vilde befinde sig i en overordentlig vanskelig Stilling, dersom man vilde nægte, hvad der i saa Henseende med Rette kan fordres. Jeg har sagt, at det var mit Ønske paa bedste Maade at varetage Finantsernes Løve ligeoverfor ubillige og ubegrundede Fordringer; jeg har sagt, at de Dplysninger, jeg havde erholdt, ikke forekom mig ganske tilfredsstillende, og at jeg havde forlangt nye, som da kunde fremkomme til 3die Behandling; men Sagen staaer ikke saaledes, at vi nu kunne sige til Communen, at vi ikke ville have dette Hospital; det er allerede tidligere afgjort, at vi ville have det af Communen, og denne siger da: Skulle vi skaffe dette Hospital til de Militaire tilveie, hvilket vi inderligt gjerne vilde have været frie for, saa maae vi ogsaa bede om den Godtgjørelse derfor, som Lovgivningen hjemler os. Det er paa den Maade, Sagen stiller sig, og derfor er der en ganske særegen Banke-